

Leadership and Policy in Schools, 11:1, 129-134, DOI: 10.1080/15700763.2011.577928

7. <https://www.nytimes.com/2011/08/24/opinion/the-value-of-government.html>

8. <http://www.nurtureeffect.com/the-value-of-government/>

9. <https://insights.som.yale.edu/insights/is-government-the-key-to-prosperity>

Буряк А.В.

доцент кафедри фінансів НУБіП України

Дем'яненко І.В.

доцент кафедри фінансів НУХТ

Інноваційна діяльність як основний фактор росту фінансових ресурсів

Перехід підприємств до нової більш високої якості економічного зростання на інноваційній основі характеризує сучасний розвиток ринкового господарства. Інноваційна діяльність є ланкою між науковою і виробничою сферою, в результаті синергізму яких реалізуються техніко-економічні потреби суспільства.

Інноваційний потенціал підприємств аграрного сектору економіки багато в чому визначається розмаїтістю і ступенем виробничо-технологічної єдності виробничих одиниць, що входять до їх складу. Чим більш активну роль відіграють суб'єкти господарювання у відтворювальному процесі капіталу і чим більший ступінь інтеграції виробничих потужностей, тим вищий їх інноваційний потенціал.

Інноваційність в господарській діяльності дає потужний поштовх сільськогосподарському підприємству в зростанні його ефективності виробництва, підвищенні прибутковості й фінансової стійкості, що дозволить йому максимізувати власні фінансові ресурси (збільшений нерозподілений прибуток) для подальшого його розвитку.

Загалом інноваційний процес – це послідовний ланцюг подій, у ході якого нововведення «визріває» від первісної стадії (ідеї) до конкретного новоствореного продукту, технології або послуги й поширюється у господарській практиці.

Інноваційний процес містить у собі сім стадій, поєднання яких в один послідовний ланцюг утворює систему інноваційного процесу. Сьогодні в аграрному виробництві процес заміщення п'ятого технологічного укладу на шостий відкриває для України можливості технологічного стрибка [1].

Особливості фінансування інвестиційно-інноваційної діяльності аграрного сектору економіки на сучасному етапі пов'язаний з такими чинниками як високий рівень ризиків та невизначеності, що може спричинити неповернення інвестованих в інноваційну діяльність ресурсів; істотний часовий проміжок від моменту авансування фінансових ресурсів до отримання зиску; необхідність залучення відразу великого обсягу початкових інвестицій; складність реалізації нематеріальних активів через відсутність механізму захисту прав на інтелектуальну власність тощо.

Через ризикованість впровадження інновацій для їх фінансування використовують переважно внутрішні джерела – власні кошти підприємств та залучений капітал, що під силу лише потужним ТНК, які мають можливість взяти на себе інвестиційні ризики.

На основному етапі інноваційної діяльності здійснюється впровадження наукових розробок. Фінансові ризики на цьому етапі залишаються високими, а обсяги фінансування витрат значно більшими, ніж на першому етапі. Тому переважним джерелом фінансування виступає власний капітал підприємства.

На завершальному етапі інноваційної діяльності поряд із самофінансуванням виникають такі можливості альтернативного фінансового забезпечення, як податкові стимули, банківський кредит та публічне розміщення акцій (ІРО). Податкові стимули – дієвий інструмент непрямой державної підтримки інноваційної діяльності саме на завершальному етапі

отримання перших прибутків. Надання податкових стимулів дозволить знизити прибутковим підприємствам середньозважену вартість капіталу.

Банківський кредит є ще однією актуальною формою фінансування на завершальному етапі інноваційної діяльності, коли проект починає генерувати позитивний грошовий потік від операційної діяльності. Доцільність залучення кредитних банківських ресурсів у фінансуванні завершального етапу інноваційної діяльності та експансії інноваційного продукту підтверджується як науковими дослідженнями, так і на практиці.

Публічне розміщення акцій (IPO) і облігацій для фінансування інноваційної діяльності можливе лише на етапі переходу від «зрілості» проекту до інноваційної «експансії». Така форма дозволяє залучити кошти компаніям з високим кредитним рейтингом.

Отже, вибір джерела і форми фінансування інноваційної діяльності залежить від етапів інноваційного процесу. Із наближенням до його завершення частка держави в структурі фінансування проекту поступово знижується, тоді як участь приватного капіталу зростає.

Суб'єктами фінансування інноваційної діяльності аграрних підприємств на різних етапах інноваційного процесу можуть бути такі інституції як: підприємства і організації (наукові установи, інноваційно-активні підприємства, об'єкти інноваційної інфраструктури); державні органи влади (міністерства та відомства за цільовими програмами); фонди і агентства регіонального розвитку; інноваційні фонди прибуткового і неприбуткового характеру; фінансові установи (комерційні банки, універсальні та спеціалізовані банки розвитку, інвестиційні та страхові компанії, недержавні пенсійні фонди, лізингові компанії та ін.); венчурні фонди, бізнес-інкубатори та технопарки; іноземні інвестори різних організаційних форм підприємництва; приватні особи тощо [2].

Інноватизація виробничих та бізнесових процесів забезпечить довгострокові фактори успіху, а, отже і фінансове зростання підприємства аграрного сектору економіки.

Список використаних джерел:

1. Інноваційна Україна 2020 : національна доповідь / за заг. ред. В.М. Гейця та ін.; НАН України. – К., 2015. – 336 с.

2. Юркевич О.М. Фінансове забезпечення науково-технічної інноваційної діяльності // Фінанси України. – 2004. – № 6. – С.106–102.

Грецька-Миргородська В.В.

Начальник управління інноваційного розвитку та іміджевих проєктів

Харківської міської ради

Поведінковий підхід в питаннях формування соціально-орієнтованої економіки на рівні місцевого самоврядування

Питаннями формалізації показників соціально-орієнтованості економіки та порівняння їх з поточними показниками України займалися О. Потехін та О. Врадій[1], їх дослідження розвинув Черленяк І. І.[2]. Але в цих дослідженнях розглянуто самі показники, а не питання того, як вони можуть бути підняті до загальноєвропейського рівня.

Якщо розглядати агентами змін виконавчу владну вертикаль, то можливість змін присутня на рівні центрального державного управління (міністерства), на рівні областей (обласні державні адміністрації) та на рівні місцевого самоврядування. І хоча органи місцевого самоврядування мають в своєму управлінні найнижчий рівень ресурсів, але така частина питань як охорона здоров'я, освіта (дошкільна, початкова та середня), допомога людям, що попали в скрутне життєве становище, спрямована робота із молоддю, розвиток спорту, підтримка та розвиток підприємництва входить цілком чи повністю до сфери відповідальності органів місцевого самоврядування.

Підвищення показників, що відображають рівень соціальної орієнтованості економіки можливий за умови підвищення ефективності місцевого самоврядування як такого.